

РЕЧ
ПРИ НАГРАЖДАВАНЕТО НА ЛАУРЕАТА НА
ТРЕТАТА ГОДИШНА НАГРАДА „ЗА НАЙ-ДОБЪР СТУДЕНТ”,
НОВ БЪЛГАРСКИ УНИВЕРСИТЕТ

Уважаеми членове на академичната общност,

Уважаеми дами и господа,

Позволете ми на първо място да изкажа за трети път радостта си от реализирането на днешното събитие – награждаването на лауреата на годишната награда „За най-добър студент” в програмите на департамент „Чужди езици и култури” на Новия български университет.

Фактът, че пред нас отново стои кандидат, наложил вече като традиция силното присъствие и достойния принос, отговарящ в пълнота на изискванията на регламента на наградата, а именно да има реален принос към НБУ „по отношение на задълбочаване/отразяване на знанията”, като „се отчитат успехът и постиженията през предходната академична година/предходната образователна степен”, означава, че нивото на нашите лауреати е едновременно и високо, и неповърхностно, като отразява една издържана хуманитарна гледна точка за словото – както наша, т.е. достойние на НБУ, така и на света.

В университета ни това слово е отглас от гледището на Борхес в „Предпоследната версия на действителността”, че „Животът на хората е живот в дълбочина”. Следва да приемем обоснованото му становище за „подозрителността към мъдрост, основаваща се не върху една мисъл, а просто върху едно удобство на подредбата” на условни измерения, без да се държи на винаги наличните „обеми”, докато се вглеждаме в несъществуващите „повърхности, линии и точки”.

Затова през същата 1932 г. Борхес, в знаменаталното си „Етичното суеверие на читателя”, ще ни напомни за „суеверието на стила”: един „разсеян прочит с частични внимания”. Така „Боледуващите от това суеверие разбират под стил не ефикасността или неефикасността на една страница, а привидните сръчности на писателя: неговите сравнения, акустиката му, пунктуацията и синтаксиса му. Безразлични са към самата убедителност или самата емоция: търсят *техничарства* (думата е на Мигел де Унамуно), които ще ги уведомят дали написаното има право да им се харесва или не. Чули, че употребата на прилагателното не бива да е изтъркана, ще са на мнение, че една страница е зле написана, щом няма изненади в свързването на прилагателните със съществителните, макар главната ѝ цел да е осъществена.”

Припомням това защото днешният ни лауреат Евгения Гарабийска е съумяла да не бъде подвластна на куклите „техничарства”, да премине отвъд ефимерното, да демонстрира Борхесовата дълбочина. Моето, а вярвам и на членовете на Комисията по избора, мнение е, че тя и занапред ще се стреми да търси и намира тъкмо убедителността във всеки смислен текст, ще развива не привидни сръчности, а ще „прекоси огъня на печатните грешки, на приблизителните версии, на разсеяните прочити, на неразбиранията, без да загуби душата си в изпитанието”, както достолепно ни учи Борхес. А последното ще бъде валидно най-много, когато е заплена от великите умове от миналото, но дава на света и собствената си задълбочена версия на действителността, която някой ден може да четем вместо Борхесовата.

В тази връзка бих искал отново да приветстваме лауреата на наградата „За най-добър студент” – Евгения Гарабийска, като я награждаваме с парична премия, книга от Цветан Тодоров и сертификат.

01.12.2025 г.

Росен Велчев, председател на културен институт